

El extranjero

Títol original: *L'Étranger* (AKA: *The Stranger*) **Direcció i guió:** François Ozon (novel·la: Albert Camus) **País:** França **Durada:** 122 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Benjamin Voisin, Rebecca Marder, Pierre Lottin, Denis Lavant... **Música:** Fatima Al Qadiri **Fotografia:** Manuel Dacosse (B&W) **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 19/12/2025

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en català

SINOPSI

Algèria, anys 30. L'apàtic francès Meursault mostra una total indiferència davant la vida per resultar-li absurda i inabordable, per la qual cosa se sent un estranger en el seu propi entorn. Adaptació de la novel·la de Camus *L'estrany*. (FilmAffinity)

CRÍTICA

02/09/2025 - VENÈCIA 2025: François Ozon s'acosta a la perfecció amb una adaptació sublim, captivadora, depurada, fidel i tot i així molt personal de la mítica novel·la d'Albert Camus

"Va ser llavors quan tot va començar a trontollar (...) Em vaig adonar que havia destruït l'equilibri del dia, el silenci excepcional d'una platja on havia estat feliç". En decidir portar a la gran pantalla una obra mestra de la literatura mundial tan singular i de culte com *L'estrany*, d'**Albert Camus** (publicada el 1942 i ara símbol de l'existencialisme), **François Ozon** va assumir un gran repte cinematogràfic —que Luchino Visconti ja havia intentat, amb resultats dispers, el 1967—, ja que l'opaca interioritat del personatge de Meursault, la seva narrativa en primera persona i la captura precisa de l'atmosfera d'Alger a la dècada de 1930 semblaven obstacles gairebé insuperables per crear una transformació que atragués el públic contemporani.

Però el subtil art d'adaptació del cineasta, la seva direcció minuciosament elaborada en un blanc i negre enlluernador i pur, i un repartiment perfecte (encapçalat pel captivador **Benjamin Voisin**) dissipen tots els dubtes i possibles esculls, convertint així *L'Étranger*, que ha estat presentada a la competició oficial de la 82a Mostra de Venècia, en una obra mestra i transcendental.

—"No vols veure la teva mare per última vegada? —No. —Per què no? —Perquè no té sentit". La trama és ben coneguda: Meursault, un jove de trenta i tants anys, s'assabenta de la mort de la seva mare, assisteix al seu funeral sense mostrar la més mínima emoció i, l'endemà, comença una aventura amb la Marie (**Rebecca Marder**) i es deixa arrossegar per l'òrbita del seu veí, el proxeneta Raymond (**Pierre Lottin**), fins que comet un assassinat i mata un àrab en un gest de motivacions gairebé inexplicables. Es tracta d'un drama que ressona amb una personalitat que sembla completament indiferent a tot, un espectador de la seva pròpia existència portat a l'extrem ("totes les vides són iguals", "no m'importa", "no ho sé", "m'avorreixo una mica", "no vull l'ajuda de ningú", "tots som culpables i tots estem condemnats"), que es nega tant a mentir com a enganyar-se a si mateix. Però això és una aparença? Què amaga Meursault? Pot ser que la presó i el judici ens donin alguna pista per respondre aquesta pregunta...

La pel·lícula, construïda en dues parts (precedida per un enginyós pròleg amb imatges d'arxiu que recontextualitzen Alger durant l'època colonial), es desenvolupa en una atmosfera fascinant i molt ascètica que gira sempre al voltant de Meursault —que s'observa a si mateix i observa el món que l'envolta—, gairebé "melvillian" en la seva moderació i en la precisió dels seus gestos, mirades i moviments. Es tracta d'un esbós mecànic i captivador en la seva seqüència d'esdeveniments que, tanmateix, resulta hipersensible i sensual (els banys d'Alger, el mar, la percepció física del sol). En definitiva, el llargmetratge constitueix un còctel paradoxal de fredor i calidesa, alimentat per detalls suggeridors que posen llum sobre el lloc que els occidentals volen que ocupin els àrabs (el cinema Majestic "prohibit als nadius", l'advocat que destaca que Meursault no seria "ni el primer ni l'últim a matar un àrab", etc.), i tot això ha estat adaptat pel director amb gran subtilitat ("tot és veritat i mentida alhora"), de manera que es reflecteix el cor apassionant i enigmàtic de la novel·la —fins i tot el seu inquietant clímax metafísic— i, alhora, s'adapta al pensament de la nostra època.

L'Étranger és una autèntica joia en tots els sentits (des de la fotografia de **Manu Dacosse** fins a la música de **Fatima Al-Qadiri**), sens dubte el llargmetratge més aconseguit artísticament de la prolífica carrera de François Ozon, i la seva combinació d'excel·lència cinematogràfica i patrimoni literari mundial essencial el converteix en un candidat natural i evident als més alts guardons.

Fabien Lemerrier - cineuropa.org